

PHẦN IX

Dừng xe sát cánh cổng sắt, Tử Đăng thò đầu vào phòng bảo vệ:

- Chào chú!

Người bảo vệ ngẩng lên:

- Việc gì đây?

- Dạ, cháu muốn gặp ông Bình Nguyên.

- Giám đốc?

Người bảo vệ nhìn Tử Đăng:

- Giấy hẹn đâu?

- Dạ, cháu không có giấy hẹn. Cháu chỉ muốn gặp ông ấy có chút việc thôi.

- Thế thì không được rồi. Ai muốn ra vào công ty phải trình giấy tờ đăng hoàng. Cô không có thì cô không được vào đâu.

- Thưa chú...

Người bảo vệ khoát tay:

- Cô không cần thưa gởi gì nữa. Đây là nguyên tắc của công ty.

Tử Đăng năn nỉ:

- Chú giúp cháu một lần này đi. Cháu có việc rất quan trọng cần gặp giám đốc.

- Tôi giúp cô thì ai giúp tôi đây? Ở công ty, ai muốn vào cũng được thì còn gì là nguyên tắc. Thôi, cô đi giùm tôi đi.

- Chú ơi...

- Tôi không cho vào đâu. Đừng gọi tôi nữa.

- Chú...

Người bảo vệ làm lơ không quan tâm đến lời nói của Tử Đăng nữa. Ông nhìn xuống tờ báo trước mặt mình.

Tử Đăng đi qua đi lại:

- Làm sao đây? Không lẽ ra về? Nhưng như thế thì không hạ được quyết tâm rồi.

Vào Công ty Kiến trúc Thái Nguyên thật sự không có gì hay, nhưng mà có một ông chủ hay.

Tử Đăng muốn giống như Bình Nguyên – một nhà kiến trúc tài ba. Cô muốn thay đổi số phận của mình bằng cách học hỏi và rèn luyện. Và cô tin cô sẽ làm được vì đã chọn đúng thầy.

Tử Đăng gạt tất cả thành kiến sang một bên để có thành ý. Nhưng xem ra Bình Nguyên không làm thay đổi được ác cảm của cô rồi.

Tử Đăng bực tức:

- Vậy mà An Tâm nói cũng dễ chịu. Hừ! Đáng ghét thì có.

Một chiếc xe Honda dừng lại sát chỗ Tử Đăng đứng. Người đàn ông cầm lái bước xuống xe.

- Anh Bình!

- Ô, Vũ Tuấn! Cậu đến tìm giám đốc à?

- Vâng, Bình Nguyên có ra ngoài không anh?

- Không. Nhưng hôm nay giám đốc lạ lắm. Không nói không cười với ai một câu nào, khuôn mặt lạnh lùng và khó hiểu lắm.

Vũ Tuấn lẩm nhẩm:

- Có chuyện gì nữa vậy?

Anh lắc đầu:

- Thôi, tôi vào gặp giám đốc đây. Chào anh!

Nhưng Vũ Tuấn chưa dắt xe qua khỏi cánh cổng thì lùi lại. Anh nghiêng đầu nhìn về phía cô gái đang đứng.

- Sao trông quen quá?

Dụi mắt để nhìn rõ hơn, Vũ Tuấn hỏi:

- Hoàng Bình! Cô gái kia là ai vậy?

- À! Cô ấy đến đây đòi gặp giám đốc nhưng không có giấy hẹn, nên tôi không cho vào.

Vũ Tuấn bước gần lại bên cô gái, anh gọi:

- Cô... Tử Đăng!

Tử Đăng giật mình ngược lên:

- Ông...

Vũ Tuấn tự giới thiệu:

- Tôi là bạn của Bình Nguyên, tên Vũ Tuấn. Tôi đã từng biết cô ở quán ăn Mưa Rừng. Lúc đó cô có đi với bạn.

Tử Đăng lục lọi trong trí nhớ của mình, xem có gặp qua người đàn ông này chưa? Nhưng hình như là không. Còn quán ăn Mưa Rừng? Cô có đến sao?

Vũ Tuấn nhắc nhở:

- Cô đi với người bạn tên An Tâm, cô ấy là nhân viên của công ty Quảng cáo Thái Nguyên.

Tử Đăng “ồ” lên:

- Tôi nhớ bữa ăn hôm đó rồi. Nhưng tôi không để ý nên không biết mặt ông.

Vũ Tuấn cười:

- Không sao. Hôm nay biết cũng chưa muộn mà. À! Nghe anh Hoàng Bình nói cô đến gặp Bình Nguyên, nhưng không có giấy hẹn?

- Phải!

Tử Đăng cúi đầu vâng vê chéo áo:

- Lỗi cũng tại tôi. Đáng lẽ ra hôm qua tôi đến phỏng vấn lại theo thư hẹn, nhưng vì có việc bất ngờ nên trễ hẹn. Hôm nay tôi muốn đến gặp Bình Nguyên để giải thích...

- À, tôi hiểu rồi! Anh Bình không cho cô vào vì không có giấy hẹn chứ gì?

- Ừm.

- Đừng buồn nhé, đó là nguyên tắc của công ty.

- Nhưng...

Vũ Tuấn khoát tay:

- Thôi được, tôi sẽ giúp cô.

Tử Đăng mừng rỡ:

- Cám ơn ông.

- Không có gì. Cô theo tôi.

Tử Đăng đẩy xe cho Vũ Tuấn. Đến cổng vào, Vũ Tuấn nói với Hoàng Bình:

- Cô ấy là bạn của tôi và Bình Nguyên.

- Thế à? Sao lúc nãy cô ấy không nói để tôi phải làm khó cô ấy?

Hoàng Bình quay sang Tử Đăng:

- Xin lỗi cô.

Tử Đăng mỉm cười một tí, cô đẩy xe vào trong sân. Sau khi dựng xe cẩn thận, Tử Đăng cũng Vũ Tuấn tiến vào hành lang công ty. Vừa đi, Vũ Tuấn vừa hỏi:

- Bình Nguyên là giám đốc công ty này. Cô là bạn của Bình Nguyên, thế cô đã từng vô đây chưa?

Tử Đăng đính chính:

- Tôi không phải là bạn của Bình Nguyên. Có một lần tôi vào đây để phỏng vấn, nhưng lúc ấy tôi không chấp nhận cuộc phỏng vấn.

- Tại sao?

Tử Đăng so vai:

- Có nhiều lý do lắm.
- Thế hôm nay cô trở lại đây làm gì?
- Tôi có việc cần nói rõ ràng với Bình Nguyên.
- Có liên quan đến nội dung phỏng vấn buổi sáng hôm qua không?
- Ông nghĩ đi!
- Tôi thấy hôm qua Bình Nguyên có vẻ rất giận. Sao cô nhận giấy hẹn mà không đến?

Tử Đăng thở hắt ra:

- Tôi biết phải nói sao với ông đây? Thật ra, tôi chẳng muốn đưa ra một lý do nào để giải thích cả, bởi lỗi là tại tôi. Nhưng tôi cần phải gặp Bình Nguyên. Ông ấy không thể xem thường tôi.

- Bình Nguyên đã nói gì?

- Chỉ cần hành động, tôi cũng đủ biết, không cần phải nói. Ông là bạn của ông ấy, bên vực ông ấy hay không tùy ông. Nhưng tôi thì trắng là trắng, đen là đen.

- Tôi không phải là người không biết suy nghĩ đâu. À! Tôi hỏi điều này không làm cô buồn chứ?

- Ông cứ hỏi đi.

- Sao cô không nộp hồ sơ vào làm việc chung với bạn cô ở công ty quảng cáo, mà một mực xin vào công ty kiến trúc?

- Sống làm người, ai cũng có mơ ước và hoài bão. Niềm say mê lớn nhất của tôi là được vẽ và thiết kế bằng chính tài năng của mình. Còn tại sao tôi chọn Công ty Kiến trúc Thái Nguyên ư? Tôi không vì anh chàng giám đốc đẹp trai cao ngạo, mà vì thành tích và uy tín của công ty. Bình Nguyên đã để lại ấn tượng trong tôi bằng những mô hình tuyệt vời ở giải thưởng Châu Á – Thái Bình Dương.

- Xem ra cô cũng hiểu biết rộng rãi nhỉ?

- Cám ơn ông đã quá khen.

- Tử Đăng này! Hình như cô có ác cảm với Bình Nguyên.

Tử Đăng so vai:

- Cả An Tâm và ông đều nghĩ như vậy. Thú thật, tôi không mấy thích những người đàn ông thành đạt.

- Tại sao? Tôi có thể biết lý do không?

- Có lẽ số phận của chúng tôi đã hạn chế điều ấy.

- Những người thành đạt như chúng tôi bị cô liệt vào danh sách ấy thì oan uổng quá. Không phải tôi bênh vực, nhưng Bình Nguyên xứng đáng là một người bạn tốt. Đã gặp nhau một đôi lần, cô không thấy điều ấy sao?

Tử Đăng buồn buồn:

- Chúng tôi quen rồi thứ tình cảm bố thí. Nhưng tôi không muốn nhận ở Bình Nguyên sự bố thí nào. Tôi không muốn làm trò cười cho người khác.

- Ai cười cô? Tôi thấy Bình Nguyên rất quan tâm đến cô mà.

- Bằng cách giới thiệu tôi đến công ty khác làm việc ư?

- Cô không thích làm việc ở công ty quảng cáo à?

Tử Đăng nhếch môi:

- Bình Nguyên xem thường tôi quá. Giới thiệu tôi đến công ty quảng cáo mà không cần biết suy nghĩ của tôi. Hay ông ấy muốn cho tôi biết ông ấy là một ông chủ lớn?

- Tử Đăng! Cô hiểu lầm Bình Nguyên rồi.

- Ông không cần giải thích giùm ông ta.

- Thật ra...

Vũ Tuấn khó khăn:

- Bình Nguyên giới thiệu cô đến công ty quảng cáo là vì không muốn cô gặp khó khăn từ Thái Hà.

- Thì ra là vậy! Đó là một lý do. Còn lý do nào khác nữa không?

Thấy Vũ Tuấn ngập ngừng, Tử Đăng thúc:

- Ông nói đi!

- Bình Nguyên sợ làm khổ cô.

- Khổ? Tôi không hiểu lắm.

- Bình Nguyên sợ con tim mình một lần nữa bị lỗi nhịp vì...

Tử Đăng ngăn lại:

- Thôi, ông đừng nói nữa.

- Tại cô bắt tôi nói mà.

Tử Đăng vượt lên trước, khuôn mặt cô có chút thay đổi. Vũ Tuấn nói gì vậy? Bình Nguyên...

Không đâu. Họ chỉ trêu cô thôi. Những người đàn ông như Bình Nguyên thì làm gì để ý đến những người như cô chứ. Huống chi...

Tử Đăng lắc đầu xua đi nhiều ý nghĩ. Vũ Tuấn khều nhẹ vai cô:

- Cô nghĩ gì vậy?

- Không có gì.

Đến chân cầu thang, Tử Đăng vô tình lướt qua, Vũ Tuấn lại gọi:

- Tử Đăng! Gặp Bình Nguyên, lên đường này nè.

Tử Đăng quay lại lúng túng. Hai người vừa bước lên bậc thứ nhất thì gặp ngay một từ trên bước xuống.

- Anh Vũ Tuấn!

- Ngọc Hương!

- Anh đến tìm giám đốc à?

- Ủ. Bình Nguyên có ở văn phòng không em?

- Dạ có. Nhưng...

Ngọc Hương nói khẽ:

- Giám đốc đang tiếp hai người khách đặc biệt lắm.

Vũ Tuấn tò mò:

- Ai vậy?

- Nghe nói là người vợ trước của giám đốc.

- Tú Linh! Họ đến đây làm gì?

- Em không biết. Họ vào phòng giám đốc hơn một giờ rồi. Đi với người phụ nữ ấy là một người đàn ông nước ngoài.

Vũ Tuấn cắn môi suy nghĩ... Anh khoát tay:

- Thôi được rồi, để anh lên phòng khách chờ Bình Nguyên cũng được.

- Dạ.

Vũ Tuấn quay sang Tử Đăng:

- Ta đi thôi!

Hai người chưa kịp quay lưng thì Ngọc Hương với theo:

- Vũ Tuấn! Cô ấy là...

Vũ Tuấn giới thiệu qua loa:

- À! Cô ấy là Tử Đăng, bạn cũ của bọn anh.

Tử Đăng chào Ngọc Hương theo phép lịch sự, gương mặt cô chẳng có nụ cười nào.

Ngọc Hương lạ lùng nhìn theo. Cô gái kia sao quen quá? Nhưng cô chẳng có thời gian để quan tâm, vì chiếc điện thoại nhỏ xíu trên tay cô reo liên tục.

Vũ Tuấn và Tử Đăng lên đến lầu hai. Đi hết hành lang thì mới đến nơi cần đến.

Anh chưa kịp mở cánh cửa phòng khách của công ty, thì bất ngờ cánh cửa phòng bên trên có tấm biển màu xanh mang hàng chữ “Giám đốc” bật mở.

Đi trước là người phụ nữ sang trọng mà Vũ Tuấn không thể nào quên được. Đó là Tú Linh – người vợ một thời làm tan nát trái tim Bình Nguyên.

Và theo sau là người đàn ông ngoại quốc, cuối cùng là Bình Nguyên.

Họ nói gì với nhau anh không nghe. Rồi người đàn ông ngoại quốc bắt tay Bình Nguyên một cách thân thiện.

Họ chào nhau. Ngang qua chỗ Vũ Tuấn và Tử Đăng đứng, Tú Linh hơi dừng lại, cô nhếch môi:

- Lâu quá không gặp.

Vũ Tuấn cười khẽ:

- Bao nhiêu năm rồi nhỉ? Tôi không nhớ. Cô vẫn như ngày nào, vẫn còn sức quyến rũ đấy.

Tú Linh đánh mặt:

- Anh cũng không thay đổi.

Vũ Tuấn “hừ” nhẹ. Lúc ấy Bình Nguyên cũng nhìn thấy bạn và người con gái anh rất muốn gặp. Nhưng ở trong hoàn cảnh này...

Bình Nguyên quay đi và cánh cửa đóng lại sau lưng anh.

Vũ Tuấn không lấy gì làm ngạc nhiên với tính khí của bạn. Anh lắc đầu thờ dãi:

- Bao năm rồi, tưởng tất cả là quá khứ. Ai ngờ... Người phụ nữ này trở về muốn gì vậy? Hành hạ Bình Nguyên như thế vẫn chưa đủ hay sao? Cố gắng lắm, Bình Nguyên mới quên được cuộc hôn nhân này. Thế mà...

Tú Linh trở về khơi dậy niềm đau. Vũ Tuấn biết Tú Linh là người Bình Nguyên tha thiết yêu. Cô cũng là người phụ nữ làm cho anh căm phẫn và đau đớn. Cho đến tận bây giờ, có thể nỗi đau đó vẫn còn âm ỉ.

Tử Đăng rụt rè:

- Chúng ta có nên vào không?

- Vào chứ. Tôi muốn biết thằng bạn của tôi như thế nào.

Tử Đăng chưa kịp nói tiếp thì Vũ Tuấn đã gõ cửa phòng:

Cộc... cộc... cộc...

- ...

Cộc... cộc... cộc...

- ...

- Bình Nguyên! Tao vào được chứ?

Bên trong có tiếng vọng ra:

- Vào đi!

Vũ Tuấn vặn nhẹ cửa phòng. Tử Đăng không biết có nên vào hay không? Trong lúc cô đang phân vân thì Bình Nguyên lớn tiếng:

- Sao còn chưa vào?

Tử Đăng giật mình bước nhanh theo Vũ Tuấn. Tinh thần chưa được bình an thì Bình Nguyên cốc lốc:

- Ngồi đi!

Tử Đăng mím nhẹ môi, cô ngồi xuống bộ sa lông trong phòng chờ đợi.

Vũ Tuấn lên tiếng:

Tao...

Bình Nguyên ngăn lại:

- Tao sẽ nói chuyện với mày sau.

Anh mang bộ mặt làm li đứng đối diện với Tử Đăng.

- Cô còn đến đây làm gì?

- Tôi...

- Ngay từ đầu, cô đã không có ý định vào công ty này thì đừng lãng phí thời gian của tôi.

- Tôi xin lỗi. Hôm qua...

- Tôi là chủ, tôi đã hạ mình, cho thấy tôi rất trọng dụng nhân tài. Thế mà... cô làm tôi thất vọng quá.

Tử Đăng dè nén tự ái:

- Tôi đã xin lỗi ông vì chuyện xảy ra hôm qua ngoài ý muốn. Tôi biết tôi sai, xin ông cho tôi thêm một lần cơ hội đi.

- Tôi không có nhiều thời gian đùa giỡn như cô đâu. Cô về đi! Công ty không phỏng vấn và tuyển một người không có trách nhiệm như cô.

- Ông..

- Tôi không cần lời giải thích nào cả. Cô ra ngoài ngay!

Vũ Tuấn bật dậy:

- Bình Nguyên!

- Không cần mày phải nói. Tao đã quyết định rồi. Cô ta không muốn làm việc thì cô ta xin việc để làm gì?

- Hôm qua Tử Đăng không đến được, mà cần phải biết nguyên nhân chứ.

- Nguyên nhân gì? Cô ta tự cao thì đúng hơn. Công ty không thay đổi nguyên tắc đâu. Cho dù cô ta có tài giỏi như thế nào đi nữa thì tao cũng không bao giờ chấp nhận thái độ của cô ta.

- Bình Nguyên à...

- Đừng nói nữa!

Bình Nguyên xoay người nhìn bạn:

- Sao tự nhiên mà nói giúp cho cô ta vậy? Chẳng lẽ...

Quá sức chịu đựng, Tử Đăng hét lên:

- Đủ rồi! Bình Nguyên! Ông nghe cho rõ đây. Hôm nay tôi đến đây có thành ý giải thích mọi việc với ông, chứ không phải xin ông được nhận vào làm việc. Ông đừng quá kiêu ngạo và xem thường tôi như thế.

Ngừng một chút, Tử Đăng nói tiếp trong cơn giận:

- Tuy số phận tôi không được như những người khác, nhưng tôi cũng là một con người và có lòng tự trọng. Ông không nhận tôi thôi, đâu cần ông phải nói nặng tôi.

Cô khoanh tay:

- Bình Nguyên! Lúc trước, tôi tưởng mình câu nệ xử sự không đúng với ông, nhưng bây giờ thì tôi biết sự thật về ông rồi. Tôi sẽ không bao giờ băn khoăn cho suy nghĩ và hành động của tôi về ông trước kia đâu. Xin chào!

Vũ Tuấn bước theo:

- Tử Đăng... Tử Đăng...

Bình Nguyên ngăn lại:

- Đừng gọi cô ta nữa!

Vũ Tuấn quay lại, anh chăm chú nhìn bạn:

- Mà hôm nay sao vậy? Không phải mà rất muốn Tử Đăng vào công ty giúp mà sao? Tại sao lại đuổi cô ta đi? Có phải vì Tú Linh không?

Bình Nguyên buông người xuống ghé:

- Tao mệt mỏi lắm.

Vũ Tuấn ngồi xuống đối diện với bạn:

- Tú Linh xuất hiện bên cạnh người đàn ông khác, mà thấy khó chịu à? Mà vẫn còn yêu ư? Không chấp nhận được cuộc hôn nhân đổ vỡ?

- ...

Vũ Tuấn nhìn lên lắc vai bạn:

- Mà nói đi! Tại sao im lặng?

- Tao không có gì để nói cả.

- Tao không tin. Tình trạng của mày sắp bộc phát thì có.

Bình Nguyên tìm cho mình điều thuốc với tâm trạng uể oải.

- Tao không biết mình muốn gì và nghĩ gì nữa. Thật ra với Tú Linh, tao không còn chút tình cảm nào cả. Với tao, cô ta đã là quá khứ.

- Vậy tại sao mày buồn bực? Tú Linh đến đây làm gì? Cô ta đã nói gì? Ngoài Tú Linh ra, có ai làm cho mày thay đổi như thế chứ?

- Vậy thì mày làm rồi.

- Hả!

Vũ Tuấn nghiêng đầu:

- Thế thì là ai? Chẳng lẽ là Thái Hà?

- Cô ta không cao tay như vậy đâu.

- Vậy là Tử Đằng ư?

- Mày đừng hết người này đến người khác có được không? Tóm lại, chuyện của tao không liên quan đến ai, đừng suy nghĩ lung tung.

- Chẳng lẽ mày giận tao?

- Đúng đó.

Vũ Tuấn nhào đến đám bạn. Hai người cười vang. Bình Nguyên nghiêm mặt:

- Tao gặp Tú Linh quả thật hơi bất ngờ thật đấy.

- Cảm giác thế nào? Hình như Tú Linh đẹp ra thì phải?

Bình Nguyên so vai:

- Tao không quan tâm. Có thể ngày xưa cô ấy là nỗi đau của tao, bởi vì cô ấy là người tao yêu. Còn bây giờ...

- Còn yêu không?

- Chuyện ngày xưa, bây giờ là vết thương lòng. Chạm mạnh còn đau đấy.

- Hèn gì...

- Nhưng nhìn thấy cô ấy tìm được hạnh phúc, tao không còn áy náy nữa.

- Và yên tâm hơn để yêu người mới chứ gì?

Bình Nguyên đấm vai bạn:

- Thằng quý!

Vũ Tuấn không bỏ qua câu hỏi của mình:

- Thật ra Tú Linh đến tìm mày có việc gì?
- Cô ấy nhờ tao thiết kế kiểu dáng một căn biệt thự thôi.
- Đơn giản thế à? Mày có nhận lời không?
- Đương nhiên là nhận rồi. Cũng là mối làm ăn mà.

Bình Nguyên chép miệng:

- Công việc càng ngày càng nhiều, mà công ty thì chẳng tuyển được người nào thích hợp cộng tác với tao cả.

- Ai nói không có? Tử Đăng đó. Tự nhiên lên con đười người ta đi thì đừng than vãn.

- Cô ta làm tao tức quá mà. Hôm qua gọi phỏng vấn thì không tới. Hôm nay tới làm gì? Cô ta có quá tự cao không?

- Hình như mày nghĩ sai về Tử Đăng rồi đó. Cô ấy không phải là người không có trách nhiệm đâu. Tao nghe An Tâm nói với một người bạn, là do Tử Đăng giúp đưa một bà già bị tai nạn đến bệnh viện nên mới bị trễ giờ phỏng vấn.

- Có chuyện đó à? Sao cô ta không giải thích?
- Mày có cho người ta cơ hội đâu mà giải thích. Lần này lỗi là ở mày đó.
- Vậy... tao phải làm sao?

Vũ Tuấn quay mặt:

- Tao không biết. Mày làm người ta giận thì mày tự nghĩ cách đi.

Bình Nguyên bóp trán:

- Tao không biết đỡ phụ nữ. Mà với tính cách của Tử Đăng, cô ấy không dễ tha thứ cho tao đâu.

- Sợ hả? Nhưng mà nè, nếu muốn tao giúp thì phải nói thật một điều.
- Điều gì?
- Mày thích Tử Đăng có phải không?
- Tao...
- Sao hả?

Bình Nguyên gật đầu:

- Quả thật tao rất thích cô ấy.

Vũ Tuấn búng tay:

- Vậy là được rồi.
- Mày định làm gì?
- Không cần biết. Lúc đó hăng hay.

- Nè! Không được ép cô ấy nghe.

- Yên tâm đi!

Vũ Tuấn nhìn đồng hồ:

- Đến giờ rồi.

Bình Nguyên ngơ ngác:

- Gì?

- Nghỉ trưa đó. Mà về nhà hay đi ăn với tao?

- Hôm nay, tao không có về nhà.

- Vậy thì cùng đi.

Bình Nguyên vừa nhồm lên thì chuông điện thoại reo. Anh định nhắc ông nghe, nhưng vội ra dấu cho Vũ Tuấn.

- Mà nghe giùm tao đi. Là Thái Hà đó!

- Sao mà biết hay vậy?

Nói thế như Vũ Tuấn cũng bắt máy:

- Alô.

Đúng là Bình Nguyên nói không sai. Giọng Thái Hà nheo nhéo:

- Xin lỗi, cho tôi gặp Bình Nguyên.

- Giám đốc ra ngoài rồi.

- Vậy bao giờ anh ấy mới về?

- Tôi không biết. Đến giờ nghỉ trưa rồi, chắc giám đốc không trở về văn phòng đâu.

- Cám ơn.

Vũ Tuấn gác máy, anh lắc đầu:

- Nàng có vẻ buồn đó.

- Mà tội nghiệp à? Vậy thì...

Vũ Tuấn xua tay:

- Thôi thôi, tao có vợ rồi.

Bình Nguyên cười. Anh hất mặt:

- Đi thôi!